

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Pekinška konferenca, spopad med dvema miselnostma

26. avgust 1970: petdeset tisoč Američank je preplavilo peto Avenue v New Yorku in izpričalo svojo žejo po enakopravnosti. Rodil se je mit sodobnega časa - feminizem.

4. september 1995, petindvajset let pozneje se bo v Pekingu zbralo štirideset tisoč žensk na 4. svetovni konferenci o ženski - največji konferenci, ki jo je doslej pripravila Organizacija združenih narodov.

Med tema dvema spomenikoma je pot, ki je spremenila obrise ženskemu svetu in oblikovala vnukom podobo ženske, ki je dedje ne bi več prepoznali.

V teh petindvajsetih letih se je veliko spremenilo v ženski kulturi. Po navdušenem vzkljanju feminizmu danes dve tretjini Američank z nezaupanjem gledata na to gibanje, preveč vkleščeni v jezo in revanšizem, pokopani pod gesli spolne svobode in pravic homoseksualcev, da bi lahko nahranili potrebo po osnovni človeški toplini.

Po drugi strani pa se uveljavlja nov val tako imenovanega celostnega feminizma, ki pozitivne pridobitve sedemdesetih let (izobrazbo, svobodo izbire, boljše službo) cepi na tradicionalno zakladnico ženske omike in njenega duhovnega sveta, ženske vrline, sposobnost združevanja in povezovanja, pozornosti do oseb pred gospodovanjem nad stvarmi.

Pekinška konferenca je predvsem spopad med tema dvema miselnostma, med predstavniki feministične tradicije, ki bi radi v znamenju svojih kulturnih modelov preuredili krhke socialne strukture tretjega sveta, in zagovorniki nove ženske kulture; spopad med Betty Friedman, bojevito in nemirno zgodovinsko voditeljico feminizma, in Mary Ann Glendon, profesorico na harvardski univerzi in prvo žensko na čelu delegacije Svete stolice; med tistimi, ki bi hoteli strgati tančico z obraza arabskih žena, in tistimi, ki raje branijo še nerojenega otroka.

Za temi pogledi se skrivata dve različni življenjski drži: prvi gre predvsem za svobodo ženske v vseh deželah in na vseh področjih, za svobodo, razvezano od vseh in vsega; drugi gleda tudi položaj ženske z etičnimi očmi in navezuje posameznikovo usodo vedno znova na sočloveka in njegov odnos z Bogom.

Bodo lahko tako različna stališča privedla do skupnih zaključkov? Se bo po tej konferenci izboljšal položaj ženske v svetu?

Nekoč je organizacija, ki se smeši v balkanski vojni, izdelala izjavo o človeških pravicah - dokument, ki je eden velikih civilnih dosežkov naše dobe, spoštovano in upoštevano vodilo za skoraj vse narode. Morda nam bo tokrat vsaj pomagala bolj prodorno pogledati v tisto milijardno - večkrat zapostavljeno - nemo prebivalstvo, ki mu v Pekingu še danes pravijo druga polovica neba. **G.A.**

Nasilje nad ženskami

(Ne)kulturo nasilja lahko premaga le odkrivanje pozitivnih vrednot in zdravih odnosov

Letošnje poletje je prineslo v Italijo zelo veliko primerov nasilja nad ženskami. Sredstva javnega obveščanja so temu argumentu posvetila zelo veliko pozornosti, kar odgovarja načinu poročanja, ki stalno išče senzacionalnost, transgresivnost in nasilje.

Morda je prav pozornost medijev privedla do tega, da je prišlo na dan veliko primerov nasilja nad ženskami, ki bi sicer ostali skriti. Pomembna je tudi večja samozavest žensk, ki v mnogih primerih prijavljajo nasilneže; v prejšnjih časih so zaradi sramu ali strahu raje držale zase svoje nezgode.

Vsekakor je jasno, da v današnji razviti družbi zelo narašča število raznih oblik nasilja; ker je jasno, da se bodo ti pojavi še razširili v bodočih letih, je prav, da jim posvetimo vso pozornost.

Glavni razlog je vsekakor neka

nova (ne)kultura, ki se uveljavlja in zagovarja agresivnost, absolutno svobodo in odpravo vsake vrste moralnih omejitev. Dovolj je, da odpremo dnevnik in tednik ali da sledimo televizijskim poročilom, da se o tem prepričamo. Zlasti mladi ljudje so zelo dovzetni za sporočila, ki poudarjajo uspeh in doseganje ciljev brez truda in na hitro, pa čeprav za ceno nasilja.

Na področju spolnosti je prišlo do tega, da so praktično odpravljene vse omejitve v imenu svobode izražanja; same ženske, ki vidijo, kako sredstva javnega obveščanja izrabljajo goloto v komercialne namene, v resnici podlegajo tej modi. Tako se v modi uveljavlja vedno bolj provokativno oblačenje, ki lahko tudi stimulira nasilno obnašanje moških. Tako modo najprej sprejmejo ženske, ki se čutijo na razne načine emarginirane, med njimi tudi tujke, zlasti iz držav v

V Sarajevu smo bili spet priča velikemu pokolu nedolžnih ljudi; zaradi granate iz minometalca je umrlo skoraj štirideset oseb, vsaj dvakrat toliko jih je bilo težje ali lažje ranjenih. Zanimivo je pri tem le to, da do masovnih pokolov civilnega prebivalstva prihaja vedno tik pred začetkom mirovnih pogajanj. Tudi tokrat je bilo tako.

Na Zahodu, kjer se udeležence bosanske vojne skuša dajati vedno in vse v isti koš, so tiskovne agencije takoj poročale, da so srbski vojaki zavrnili krivdo za pokol na sarajevskih ulicah. To sprenevedanje dosega že neverjetne razsežnosti in je le prikrita slaba vest naše družbe, ki svoji vesti noče dopustiti, da bi ji povedala, da je v vsaki vojni najprej nekdo, ki napade, in šele nato vojna, ker se nekdo pač mora braniti. Tako imajo ljudje pri nas še vedno zmešane pojme o vojni v Bosni. Govori se, da so vsi zanjo krivi in tudi to, da nihče noče miru, kar pa seveda ni res. Če k temu dodamo še naravnost katastrofalno poznavanje geografije in zgodovine Balkana, potem se ne smemo več čuditi, če slišimo po državnem radiu in televiziji, da »se vojna v Sloveniji nadaljuje«, da »se bo vojna na Slovaškem kmalu končala«, »v Slavoniji pa da so Bosanci premagali Srbe« in še kup podobnih oslarij.

Vojna se nadaljuje in se bo najbrž še, pa čeprav sedaj končno Američani le močneje pritiskajo na sprte strani, da bi dosegli vsaj neko dolgotrajno premirje, če že ne miru. Nov načrt za ustavitev vojne je sicer taven, vendar vse kaže, da bodo spet kratko potegnili Bosanci, se pravi največje žrtve vojne. Hrvaška se je z akcijo v Krajini zelo okrepila in skorajda enakovredno vstopa v Bosno s Srbi, za te pa že vemo, kaj tam počnejo.

Neka tiha misel in prepričanje pri vseh političnih opazovalcih bosanskega klanja je, da je treba to vojno ustaviti za vsako ceno. To ceno pa bodo najbrž spet plačali bosanski prebivalci, saj so Američani baje pripravljene razkosati to državo v bistvu na dva dela: eden naj bi bil pod srbskim, drugi pod hrvaškim nadzorom. Za siromake, ki živijo in tripijo pod grana-

tami, namreč velikim politikom ni mar, nikogar ne zanimajo.

Ne vem, če ste že opazili, kaj je edino gotovega ob vseh dose-danjih pogajanjih za mir v Bosni. Do sedaj je bila vedno edina gotovost ta, da so pred vsakim dogovarjanjem za premirje z granatami pobili čimveč nedolžnih prebivalcev Sarajeva.

To je edina stalnica vseh pogovorov za mir, ki jih mednarodna javnost organizira.

Zato so tudi upravičene besede muslimanskega generala Delića svojim vojakom, ko jim je dejal, naj pustijo zahodne politike v miru in naj raje mislijo na boj, kajti le z bojem si bodo lahko Bosanci kaj izborili. V teh bridkih ugotovitvah ni nobenega cinizma in tudi poveličevanja vojne ne; samo gola dejstva so, pred katerimi si odgovorni nalašč zatiskajo oči, ker je to lažje in tudi javnost doma hitreje pomiri s praznimi besedami. Sicer pa je tudi res, da na Zahodu skorajda ni potrebno nikogar miriti. Vojna v Bosni nikogar ne razburja preveč, nanjo smo se navadili, homologacija televizije veliko prispeva k temu. Kje so namreč časi pretežno levičarskih manifestacij za Vietnam! Sedaj t.i. mirovniki in njihovi somišljeniki v Trstu prirejajo protest pred hrvaškim konzulatom samo zato, ker je lažje dosegljiv kot pa srbski-jugoslovanski konzulat, ki je višje na hribu in zato težje dosegljiv. Najpomembnejša je le udobnost teh gospodov velikih in še bolj praznih besed!

Dejstvo pa je, da se vojna v Bosni nadaljuje in se bo najbrž še, pa čeprav Milošević sedaj »norega psihiatra« ne mara več in bi ga rad zrušil, da bi pred svetom izpadel kot miroljubni srbski politik.

Vprašanje je, kaj se bo sedaj zgodilo,

lo, ko bodo skušali uresničiti nov mirovni načrt, ki naj bi imel tudi konkretne posledice za kršitelje; se pravi, da bi morali napadalce tudi kaznovati, kar se do sedaj ni dogajalo. OZN in Unprofor sta namreč že slaba šala, ne pa neka resna nevarnost za napadalce, da niti ne govorimo o betežnih NATO-vih pilotih, ki mešajo zrak nad Bosno s svojimi letali, ki veljajo milijarde, so neverjetno dobro oborožena in naj bi služila tudi za vojskovanje in ne samo za turistične prelete.

Če je res in ker je res, kar je že davno zapisal slavni teoretik vojskovanja Von Clausewitz, da je namreč vsaka vojna le podaljšana roka politike, je tudi vojna v Bosni to. In vsaka politika se mora s tem dejstvom tudi soočiti. V eseju, iz katerega sem vzel citat, Von Clausewitz tudi pravi, da se vojna konča le takrat, ko je eden od vojskujočih dotolčen in je zato prisiljen skleniti mir, ali pa takrat, ko obstaja politična volja za mir, ki pa je samo in vedno odraz vojnih razmer obeh nasprotnikov. Elementarno in jasno, kot vse, kar je Von Clausewitz napisal.

In žal politične volje za mir v Bosni še ni, popolnoma dotolčen in premagani pa še ni nihče. Vojna se bo torej nadaljevala.

Jurij Paljk

Tik pred tiskanjem časopisa je prišla iz Bosne novica, da so srbske položaje okrog Pal bombardirala Natova letala. Zahod se je torej odločil kaznovati bosanske Srbe za pokol v Sarajevu. O tem in morebitnih pozitivnih posledicah bombardiranja na mirovne pogovore bomo poročali v naslednji številki.

PISMO UREDNIKA

Slovo od bralcev

S to številko končujem svojo uredniško nalogo pri Katoliškem glasu in se poslavljam od bralcev. Bili smo povezani vsak teden od januarja 1993 do sedanje 33. številke tega leta.

Najprej mi pridejo na misel osebe, s katerimi smo pripravljali posamezne številke in skupaj dajali tedniku nov obraz, ga odpirali v širino, ga skušali posodobljati. Bralci sami naj sklepajo, koliko nam je to uspelo.

Iz srca se zahvaljujem skupini mladih, s katero smo ustvarili res krasno vzdušje; delo ni bilo

breme, ker smo znali z dobro voljo in tudi humorjem, predvsem pa z medsebojnim spoštovanjem in upoštevanjem pripravljati časopis.

Hvala, Damjan Hlede, Jurij Paljk, Danijel in Igor Devetak, Ivan Žerjal, Mara Gergolet in Erika Jazbar. Lepo je bilo biti skupaj!

Hvala številnim bralcem, ki ste z razumevanjem sledili našemu delu. Vaše besede so nam bile v spodbudo.

Lepo pozdravljam!

Dušan Jakomin

B.Š.

SLOVENSKI PRIMOREC

UREDNIŠTVO in UPRAVA v Gorici v ulici Riva Piazzutta 18 - Cena oglasom po dogovoru. Odprto vsak delavnik od 10. - 12. ure

KATOLIŠKI TEDNIK

IZIDE VSAKO SREDO
Poštni ček. račun št. 9-17768 - Poština plačana v gotovini - Spedit. in abbonamento postale II Gruppo

Uredniki Slovenskega Primorca

Za Slovenskega Primorca je bilo značilno, da članki niso bili podpisani in nikjer niso bili navedeni uredniki. To pa ne pomeni, da uredniškega odbora in sotrudnikov ni bilo. Tako taktirko smo pri Slovenskem Primorcu izbrali zaradi negotovih časov, v katerih je izhajal ta list. Negotovi časi so bili zaradi ostrega napada tedaj OF in njene propagande. Nevarno je bilo sodelovati pri časopisu, ki ni imel *nulla osta* tedanjih naših frontašev. O tem priča usoda odgovornega urednika Demokracije Andreja Uršiča, ki so ga dne 31. avgusta 1947 neznanici ugrabili pri Robiču in je izginil neznan kje. Iz previdnosti torej niso bile omenjene osebe, ki so list urejale in pri njem sodelovale.

Iz teh razlogov je bil potreben pogum posebno za prevzem odgovornosti pri novem tedniku. Ta pogum je imel kanonik msgr. Alojzij Novak. V Črniški kroniki takole piše:

»Konec avgusta je začel izhajati katoliški tednik "Slovenski Primorec". Mene so napisali kot odgovornega urednika, urejuje pa ga zbor duhovnikov: dr. Močnik, dr. Čuk, dr. Humar, župnik Berbuč, župnik Zaletel. Smernice lista: mirno učiti, resnico povedati, nobenega žaliti, z ljubeznijo grajati. A dasi smo mirni in

nenapadani, se je že pojavil odpor v vrstah OF. Tih bojkot, sovražno napadanje prodajalcev, napad v Primorskem dnevniku, ko smo objavili Pastirsko pismo jugoslovanskih škofov. Bevk nas je proglasil za sovražnike naroda« (29.10.1945).

Kot odgovorni urednik je msgr. Novak ostal do leta 1947, ko se je izvršila zamenjava. To je tako obeležil: »Odložil sem mesto odgovornega urednika. Razlog: bliža se italijanski prevzem oblasti v Gorici. Z novimi oblastmi se ne maram križati. Dal sem pismo odpoved. Po dolgih debatah je bil imenovan za novega urednika msgr. Mirko Brumat 20. maja 1947«. Ta je potem odgovarjal za list do leta 1948, ko smo Slovenskega Primorca ukinili in se zedinili s Tržačani za izdajanje enotnega tednika, ki smo mu dali ime Katoliški glas. Tudi za ta časopis je odgovarjal msgr. Brumat do svoje smrti 20. novembra 1950. Toda v javnosti ni hotel s svojim pravim imenom; raje si je izbral psevdonim in se podpisoval dr. Bonaventura Mahnič.

Tudi v uredniškem odboru so nastale spremembe. Pomeću septembra 1947 sta odpadla župnik v Šempetru Alfonz Berbuč in Franc Kodrič, ki je umrl; dr. Čuk je šel v ZDA. V uredniški odbor so prišle nove sile: poleg Mirka Brumata še Albin Martinčič, Anton Gr-

bec. Polde Kemperle je dal svojo pomoč v tiskarni in tudi sam pisal članke ter poročila. Že leta 1946 je bilo mogoče povečati format Slovenskega Primorca (34 x 95 cm), izhajal pa je naprej normalno le na dveh straneh. Format smo časopisu lahko povečali, ker so v dokajšnji meri začeli prihajati prostovoljni darovi, vsi uredniki in sotrudniki pa so seveda delali še naprej brezplačno. Prav zaradi tega je Slovenski Primorec lahko po svoji vesti oznanjal resnico in se boril za pravico. Cena lista je na začetku znašala tri lire, kasneje štiri.

Prvo leto smo tiskali časopis v tiskarni Lukežič, tedaj začasno v ulici Della Bona. Naslednje leto smo se preselili v tiskarno Iucchi v ulici Morelli. Bil pa je problem, ker stavci niso poznali slovenskega jezika. Medtem se je uredila zadeva s Katoliško tiskarno, ki je v njej OF tiskala Soški tednik. Predsednik KTD Stanko Stanič jim je dal odpoved in so se zato izselili.

Z novim letom 1947 je predsednik Stanič dal tiskarno v najem trdku Budin in tako smo začeli tiskati Slovenskega Primorca v nekdanji Katoliški tiskarni.

Časnikar Polde Kemperle (na levi; u. 14.6.1950) s skladateljema Vinkom Vodopivcem in Lojzetom Bratužem

Nekateri sotrudniki Slovenskega Primorca

V Slovenskem Primorcu ni najti niti enega podpisa razen odgovornega urednika. Vendar je prav, da vsaj ob 50-letnici njegovega nastanka omenimo nekatere.

Prvi, ki se javi s svojimi članki, je Stanko Stanič; seveda ni podpisan. V prvem letniku in že v prvi številki je začel objavljati Nekoliko likov iz naše preteklosti. Osebnosti iz goriške preteklosti, ki jih je orisal, so: šempeterski župnik dr. Andrej Lavrin, zdravnik in vseučiliški profesor dr. Marko Plenčič, o. Janez Svetokriški ob 300-letnici rojstva, slavni pridigar Filip Jakob Kafol, tržaški stolni prošt Mihael Verne, batujski dobrotnik Boštjan pl. Lipovž, prvaški župnik in kronist Matevž Čuk; pisal je tudi o naših božjih poteh ob koncu srednjega veka.

V istem letniku se oglašajo dr. Mirko Brumat, ki je postal pozneje odgovorni urednik in najplodovitejši sotrudnik lista do svoje smrti. Objavil je svoj prvi humoristični prispevek Urh in Žef ob sejmu sv. Andreja v Gorici. V naslednjih letih sta se Urh in Žef prav pogosto pojavljala v SP. V teh prispevkih msgr. Brumat na šaljiv način govori o raznih dogodkih v deželi. Članki so polni humorja, zafrkavanja

in nedolžne kritike, kot je bil sposoben le Brumat. Vsem pa to ni bilo všeč. Zato je Urh duhovito odgovoril: »Če Urh se dobrohotno šali, nikar ga zlobno ti ne žali!«

Tretja oseba, ki jo srečamo že v prvem letniku, je Marjanka. V božični številki najdemo črtico Nejkove jaslice; podpisana je Marjanka. To je bil psevdonim Zora Piščanc. Z omenjeno črtico se je prvič pojavil naši javnosti; do tedaj se je oglašala la v Vijolici, notranjem glasilu dekleške Marijine družbe. V naslednjem letniku Slovenskega Primorca ima Piščančeva povest Marjetica, ki je izhajala kot podlistek vedno s psevdonimom. Pa še enega se moramo spomniti, in sicer Franca Premrla. Leta 1947 je SP začel objavljati kot podlistek ljudsko povest Hlapec Ferjan. Spisal ga je Reimichl, prevedel in presadil na domača tla pa Premrl, ki je tedaj župnikoval v Podragi pri Vipavi. Ostali sotrudniki niso znani. Vendar povejmo, da je bil glavni pisec uvodnikov in načelnih člankov odgovorni urednik dr. Mirko Brumat; drugi smo mu pomagali po potrebi. K.H.

Stanko Stanič, član uredniškega odbora in sotrudnik; umrl 29. okt. 1955

Stanko Stanič, član uredniškega odbora in sotrudnik; umrl 29. okt. 1955

Sotrudnica Zora Piščanc (psevdonim Marjanka), umrla 23.11.1989

Pa še enega se moramo spomniti, in sicer Franca Premrla. Leta 1947 je SP začel objavljati kot podlistek ljudsko povest Hlapec Ferjan. Spisal ga je Reimichl, prevedel in presadil na domača tla pa Premrl, ki je tedaj župnikoval v Podragi pri Vipavi.

Ostali sotrudniki niso znani. Vendar povejmo, da je bil glavni pisec uvodnikov in načelnih člankov odgovorni urednik dr. Mirko Brumat; drugi smo mu pomagali po potrebi. K.H.

V juliju sta obiskali z Milo hiralnico na Marofu pri Idriji, ki jo upravljajo častite sestre usmiljenke. Malka je z največjo ljubeznijo šla od postelje do postelje in vsakemu teh ubogih starčkov dala toplu, tolažilno besedo. S solznimi očmi so gledali starčki za njo.

Mila je bilo težko ob misli, da bo kmalu tudi Malkina mladost zaprta med štiri stene bolniške sobe. Prve dni oktobra je določila za odhod. Marijine družbenice so medtem pripravljale s vojim voditeljem majhno akademijo za slovo. Preživela je s svojimi sestrami še zadnji najlepši dan v fari - dan prvega svetega obhajila. Bil je to praznik Marijinega rojstva 1. 10. 1943. (...) Praznično razpoloženje tega dne je proti večeru razburila novica o kapitulaciji Italije. S skrbjo so se ljudje spraševali, kaj bo sedaj. Nihče pa ni slutil, da se pričinja naš križev pot.

Italijanska vojska se je na mah razbežala na vse strani. Kmalu po njenem begu so prišli v vas naši fantje s slovensko trobojnico. (dalje na naslednji strani)

Žrtev ljubezni

Rekli smo, da so med žrtvami boljševiške revolucije na Slovenskem tudi resnični mučenci, kot je bil p. Maksimilijan Kolbe. Med take mučence smemo prištevati Malko Purgar. Usodni večer na svečnico 1944 je stregla bolni Marti Piščanc. Ker ta ni mogla s tovariši, so namesto nje odvedli Malko, jo likvidirali skupaj z drugimi in vrgli v brezno. Zora Piščanc je o njej napisala iskreno pričevanje, ki je izšlo v Slovenskem Primorcu v prvih številkah leta 1948. Mila v njenem pričevanju je njena sestra Marta. (Uredništvo)

Daleč od svetnega šuma, v tistem kottičku zemlje, ki ga je Stvarnik tako razsipno oblagodaril, so potekala leta njene mladosti.

Njen prijazen dom v Zakrižu, mali gorski vasici, je imel številno

družino; mala Malčica je bila že deveti otrok. Ker je bila mirne narave in prikupljiva, so jo ljubili vsi in zlasti sestra Terezija ji je bila kot druga mamica. V prvih letih in tudi pozneje je vladala med njima zelo topla sestrsko ljubezen. Z lahkoto je dovršila ljudsko šolo. Četudi je imela zlato srce, ni imela med sošolkami prijateljske duše, ki bi jo razumela. Malka je trpela že takrat, a je šla mimo dalje svojo pot. Na splošno je bila vesele narave. Ljubila je veselje in smeh, a le v pošteni družbi.

S 16 leti ji je umrl dobri oče. Ta izguba jo je hudo zadel; saj je bila Malka njegova ljubljanka. Njeno življenje se je od takrat spremenilo. Čutila je, da jo Jezus kliče, da jo hoče zase - za svojo nevesto. Razodela je svojo vročo željo domačim. Ti niso

bili zadovoljni, a le zato, ker si nikakor niso mogli misliti življenja brez nje. Pokorno je čakala in trpela. (...)

Na sveti večer v letu 1942 sta se prvič srečali z Milo. Od takrat do njene grozne ločitve sta hodili skupno pot. Mila je gospodinjala pri bratu, ki je bil v tisti vasi kaplan. Kmalu je spoznala, da je v Malki našla biser, za katerega je malokdo vedel. Z obraza ji je odsevala vsa njena lepa, čista duša. Zlasti se je odlikovala v izredni skromnosti in ponižnosti. Neprisiljeno, pristrčno sta se navezali druga na drugo.

Sneg je skopnel, zaživela je pomlad. Mila se je večkrat odzvala Malkinemu povabilu na sprehod. V prebujajoči se božji naravi se je Malka popolnoma razodela svoji prijateljici. Mila se je z vsem navdušenjem zavzela za njeno željo in ji obljubila svojo pomoč.

Znova je zaživelo upanje v Malkini duši. Poleg vseh mogočih skrbi, strahu in težkih slutenj, ki so v tisti viharji pomladi vznemirjale vsa srca, je v Malki kraljevala samo ena misel, samo ena želja: postati nevesta Kri-

stusova. Z Milo sta se pogovarjali samo o tem, vsi njuni pogovori so bili sveti in vzvišeni, nič posvetnega ni bilo med njima.

Po nasvetu gospoda kaplana, njenega duhovnega voditelja, in s pomočjo njegove sestre Mile je zaprosila za vstop k usmiljenkam v Ljubljani. (...)

Z največjo težavo je dobila potno dovoljenje in odpotovala. Mila je doma podvojila svoje molitve zanjo in v upanju in dvomih pričakovala njene vrnitve. Čez teden dni se je vrnila. Obraz ji je sijal v rajski sreči, solze veselja so se ji zrcalile v očeh:

»Moja draga Mila, veš, sprejeta sem!« Tisto poletje, ki ga je Mila preživela v Malkini družbi, je vtisnilo v njeno dušo nepozabne spomine in svetle zglede. Zlasti praznične popoldneve sta preživeli v duhovnih pogovorih in svetem veselju.

Toda bližala se je ura ločitve. Na jesen bi morala Malka odpotovati.

»O, kako lepo bo v nebesih,« je v tistih dneh večkrat vzklikala Malka, »tam ne bo več nobene ločitve.«

Obema je bilo hudo ob misli na skorajšnje slovo, čeprav ji je Mila iz srca privoščila to srečo. (...)

Nova številka Mladike

Sredi avgusta je izšla 7. številka revije Mladika. Uvodnik je posvečen tridesetletnici študijskih dnevov DRAGA 95. Pisec v prispevku zagovarja, da bodo ti študijski dnevi še naprej ostali vrednotam slovenstva in krščanstva. Ob uvodniku je podan program DRAGE 95.

Sledi novela Nade Matičič *Vodnjak pozabe*, rubrika *Iz arhivov in predalov* pa se s prispevkom Cirila Kobala ponovno loteva problematike usode primorskih padalcev, ki so jih zavezniki vrgli med 2. svetovno vojno na slovensko ozemlje, da bi vzdrževali stike s četniki in partizani. Prispevku je priloženo tudi pismo Josipa Dolence z Opčin pri Trstu, ki je po končani vojni izginil neznanu kam.

DRAGI je ponovno posvečen članek urednika Mladike Marija Maverja, ki demantira trditve, ki jih je vidni predstavnik slovenske emigracije v Argentini Jure Vombergar dal za list CELOVŠKI ZVON, češ da organizatorji DRAGE v dolgih letih delovanja niso povabili za predavatelje vidnih predstavnikov slovenske politične emigracije v Argentini. Maver piše tudi, da so se organizatorji DRAGE trudili za zblizevanje vseh Slovencev ne glede na svetovni nazor; pri tem pa se niso odpovedali svojemu krščanskemu predznaku. »Nestrpnost, naj je prihajala od koderkoli, pa ni bila na Dragi nikoli zaželeno,« končuje Maver.

7. številka Mladike vsebuje tudi več pesmi hrvaške sodobne pesnice

Ive Čuvalo ter slovenskih misijonarjev Jožeta Cukaleta in Vladimirja Kosa. Prisotne so tudi rubrike Mogoče vas bo zanimalo vedeti, da..., Pod črto, Antena in Čuka na Obelisku. Veliko je tudi literarnih ocen Magde in Martina Jevnikarja ter Alojza Rebule. Na zadnji strani pa je objavljeno poročilo o delovanju Knjižnice Dušana Černeta v letu 1994.

Tudi tokrat je izšla mladinska priloga RAST, ki med drugim objavlja intervju z zamejskim glasbenikom Markom Ozbičem, ki deluje na Dunaju. Podan je tudi spored 5. Drage mladih.

iž

Izšel je Škrat št. 7-8

Glasiilo Sklada Mitja Čuk je izšlo v poletni dvojni številki. Uvodna misel Škrata obravnava problem domačih živali, zlasti psov in mačk, ki za mnoge v času poletja postanejo nadležne. Temu krajšemu razmišljanju sledi odlomek iz knjige Rafka Dolharja *Stežice*, ki je posvečena Volniku, hribu na tržaškem Krasu.

Dr. Viljem Ščuka nato razmišlja o problemu »špricanja« šole in o preprečevanju nezgod pri otrocih. Jasna Merku pa piše o porajajočem se realizmu v otroški risbi. O muzejskih zgodah in nezgodah že drugič piše Tanja Tomažič, o vzgoji za nenasilje razmišlja Berta Golob, o zgodovini risanege filma pa je svoj prispevek dala Jadranka Košuta.

V tej številki Škrata lahko preberemo še prispevek Katje Kjuder o Ciganih, Berte Vremec o igrah, ki so šle v pozabo, Žive Gruden o potepanju po Nadiških dolinah in Petra Suhadolca o rimski pošti. Potem dobimo še nekaj nasvetov Silve Meulja z ilustracijami Walterja Grudine za vajo in zabavo ter poročilo o Družinskem dnevu v vzgojnozaposlitvenem središču Sklada Mitja Čuk.

Mirko Mahnič: Krščansko sporočilo v pesmih Simona Gregorčiča (6.)

Sonce naj zatone, da njegove oči ne bodo videli človeškega gorja: »Kdo gledal bi ta svet, zaklet le v revo, jok in bol... mori pogled, teži spomin me svojih, ljudskih bolečin.« Zaton, sonce, da bo žalostno srce pozabilo »človeške zmote in gorje« (V mraku).

Gorje pa bogatinom in »brezdušnim krvnikom«, ki jih ne gane solza sirot; zadela jih bo kazen božja, saj Bog je na strani ubogih:

Gorje ti, oderuh, »pravičen nad tabo bedi plačnik, dolžan ti tega ne ostan« (Dražba), kajti »solza, ki si-roti jo lije, do neba za kazen vpije« (Rabeljsko jezero); v Pepelnični noči duhovnik (pesnik sam) prekolne »hrumeča krdela gospode«: »Oj grešniki maziljeni, proč krono in škr-lat, saj boste vsi prisiljeni vkloniti smrti vrat... Sedaj vi narodom ste strah, strah tudi vas bo zmlel... to žezlo - prah, prestol bo prah, vi boste prah, pepel... (Pa tudi) Vi, ki zaklade zbirate iz bližnjikov krvi, ki reveže zatirate, prah boste tudi vi...« Za gospodo pridejo v cerkev siromaki in pesnik jih blagoslovi.

Vedno bolj ga boli krivično urejeni svet, vedno pogosteje se loteva pesmi, ki govore o krivicah in o lepši prihodnosti. »Take znam peti, kakor godi se po sveti,« izpove in zapoje ostro, prevratno: »Vi delavci ste z rōko, jaz z glāvo - a svojo mi zastavo

držimo le visoko. Vi ne, jaz nisem bogataš, zato sem veren vaš pristaš... Ti žulje, kri državi daj! Oj znamo: država koplje nam le jamo! Države nam pa treba ni, država - to smo mi, smo mi! Le delavcem bo v last kdaj svet, ne vam milijonarjem, trgovcem le z denarjem - naš bode svet.« Njegova razdraženost, nanašajoča se na gospodo, zapiše celo takšne verze: »Vladar in minister in prelat nosijo škrlat: To je rabljev ornat.«

Obsodi tudi materialistično, pohlepno ljudstvo, ki ne odpre vrat »ubogemu trpinu« in »otroku bolečin«: to ljudstvo imenuje »brezčutno, hudobno in brezbožno« in mu grozi: »Gorje ti, neusmiljeno ljudstvo, gorje!« (Rabeljsko jezero).

Ob človeški siromašini pa ne pozabi opomniti, da ne kaže jokati za »izgubljenim rajem«, ampak trdno izpolnjevat ukaz krščanske vesti: *Delaj!* »Nespametno ljudstvo, čemu li tvoj stok! Na delo! Ne nosi mi križem rok!« (Izgubljeni raj), kajti življenje ni praznik, življenje naj bode ti delaven dan« (Od zore do mraka).

Njegova spodbuda je postala ljudsko geslo: Dolžan ni samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan! (Verza je podčrtal pesnik sam). Na delo tedaj, ker resnobni so dnōvi, a delo in trud ti nebo blagoslōvi!

Nekaj misli ob rob Toporišičevemu učbeniku

Ponovno se vračam k razmišljanju o našem jeziku. Opustila sem ga pred nekaj meseci, ker se mi je naenkrat zazdelo, da je moje prizadevanje brez vsakega pomena. Zdi se mi, da sem ljudi, ki cenijo jezik, samo vznemirjala, do tistih pa, ki bi s svojim nastopanjem v javnosti morali dokazovati, da se iz spoštovanja do sebe in do drugih nenehno izpopolnjujejo, pa moje razmišljanje sploh ni seglo.

Name je porazno vplival tudi izid šolske knjige prof. Toporišiča *Slovenski jezik in sporočanje I* in čudni konec afe-re skupaj z njo. Sedaj pa se spet v časopisih v Sloveniji oglašajo bralci v zvezi s prof. Toporišičem, ki ni bil sprejet v SAZU. Zelo me moti, da se zanj potegujejo po politični liniji ljudje, ki mogoče za jezikovne probleme, ki jih je ustvaril prof. Toporišič, niti ne vedo, ampak nasprotovanje prof. Toporišiču pripisujejo političnim spletkam.

Spremembe, ki jih je uvajal v svojih knjigah prof. Toporišič, so bile za marsikoga že vrsto let težko sprejemljive. Njegove prapovpisne novosti pa so letos uzakoni-li še v prej omenjeni obvezni šolski knjigi in tedaj so se končno oglašili prizadeti starši in šolniki, potem ko je visoko kvalificirana komisija sprejela tekst in v svoj zagovor navedla različne bedne vzroke (predlagali smo popravke...).

O knjigi sem pred meseci že pisala, danes pa bi se rada ponovno vrnila k njej. Za uvod naj samo prepisem nekaj vrstic s 173. strani, ki se mi je kar nehote odprla in govori o sporočanju:

Stvarnost se v besedilo prestav-lja le prek tvorčeve zavesti (in podzave-sti), ubesedeno pa naslovnik z dru-ge strani spet zagleda le prek svoje zavesti (in podzavesti). Vsak človek je hkrati možni tvorec in naslovnik sporočanja (vsaj določenih njego-vih vrst). V dogovornem sporočanskem položaju sobesed-nika obe dejavnosti izmenoma prek-

lapljata, tako da je eden ali drugi izmenoma tvorec oz. naslovnik. V enogovornem sporočanju je tvorec govorno tvoren (aktiven) ves čas, naslovnik pa govorno trpen (pasiven). Pri večgovornem sporočanju je še več udeležencev.

Sledi shema z naslovom *Sporočanski model in dvema oznakama sotvarje, sotvarje.*

Seveda so na koncu še vaje, kot sta npr.:

5. *Kaj je sotvarje (tj. okoliščine) govornega sporočanja?*

7. *V katerih dveh prenosnikih se govor (besedovanje) utvarja?*

Upam, da lahko sprejememo dejstvo, da so se tej knjigi, ki bo (bi) postala v šolah obvezna s tekstom in vajami, uprli šolniki in starši ne glede na politično mišljenje in opozorili tako na problem tudi SAZU.

Kdor navedenega teksta ni razumel, pa naj ne misli, da je premalo izobražen, kot to trdijo pisci, ki se v zvezi s tem problemom oglašajo v časopisih.

Nada Pertot

Prenovljena stolnica v Pušji vesi

Svetišče, porušeno med potresom leta 1976, obnovljeno po šestnajstih letih dela

Sredi lepega in starega centra Pušje vesi (Venezia) stoji danes ponosno in mogočno prenovljena stolnica, ki je bila pred skoraj dvajsetimi leti žrtev grozljivega potresa, ki je močno prizadel prebivalstvo naše dežele.

Ena najglobljih ran furlanske arhitekturne in umetnostne dediščine se je tako zacelila prav z otvoritveno slo-

vesnostjo prve dni meseca avgusta.

Stolnica predstavlja brez dvoma enega najpomembnejših srednjeveških spomenikov v naši deželi. Posvetil jo je oglejski patriarh Bertrando di San Genesio leta 1338. Gre za zmes raznovrstnih slogov, ki bogatijo mogočno belo kamnito strukturo. Prisotni so srednjeveški, romansko-gotski in špansko-arabski stil; najdejo pa se celo tipično vzhodni florealni okraji in značilen bizantinski Pantokrator.

Rekonstrukcijo je organizirala posebna ekipa mednarodnih izvedencev, znanstvenikov in univerzitetnih profesorjev. Obnovitev je potekala na poseben in zelo zahteven način, pač tako, da so 8000 kamnov

razvalin (približno 90% celotne strukture) oštevilčili in ponovno postavili stolnico na noge kos za kosom, izključno z originalnim materialom. Šlo je torej za pravo filološko rekonstrukcijo, podobnejšo arheologiji kot arhitekturi.

Krasna novica za Pušjo ves je ta, da bodo v kratkem obnovili tudi bližnji porušeni baptisterij.

DD

Na rob folklornemu festivalu

V Gorici se je v nedeljo z veliko parado po mestnem središču sklenil letošnji mednarodni festival folklorne. Organizator ga sicer imenuje »svetovni festival folklorne«, naše skromno mnenje pa je, da je za goriško prirediteljev čisto dovolj, če jo imenujemo mednarodno.

Tega mnenja smo predvsem zato, ker je goriški folklorni festival in z njim zaključna parada samo eden manjših tovrstnih festivalov v Evropi. Sicer pa je s takimi festivali križ predvsem zato, ker jih običajno prirejajo vedno v poletnem času, ko se na njih zbere dosti ljudi predvsem zato, ker sicer zvečer nimajo kam iti. Na festival folklorne se namreč gre samo takrat, ko nimaš česa boljšega si ogledati. Tega pa v Gorici nikdar ni, poleti pa še zdaleč ne.

Festival folklorne je že sam po sebi dovolj zanimiv za tiste, ki jim je folklor všeč, da ga ni potrebno še z besedami poveličevati. Posebno ogašno pa je vse skupaj takrat, ko začnejo razni goriški veljaki govoriti o »priateljstvu in miru, sožitju in ljubezni med narodi«, ki da prihajajo na takih festivalih do izraza, ko pa vemo, da je marsikdo od njih že večkrat izrekel kako krepko čez nas Slovence, ki z njimi od vedno živimo v istem mestu. Sicer smo kot manjšina teh besedičenj že vajeni, ko se goriški veljaki kažejo svetovljane pred drugimi, o nas pa niti črhejo ne; vseeno pa se nam ob festivalu vse zdi zelo zelo *pasé*. Prav zato se nam goriški festival zdi samo ena poletna prireditev več, ki na Battistijev trg privaja veliko gledalcev, med njimi gotovo največ takih, ki bi tam sedeli, tudi če bi jim igralo kako amatersko gledališče kako čisto povprečno veselico. Nobenega ciniz-

ma ni v tem pisanju, le dejstva in pa poskus postaviti festival folklorne na tla, kamor namreč z vsemi plesnimi skupinami tudi spada.

Letos si je plesalce iz vseh koncev sveta ogledalo veliko število ljudi - kot vedno - in tudi vreme je bilo organizatorjem zelo naklonjeno, saj jim celo parade ni pokvarilo. Malce so svoj festival pokvarili organizatorji sami, kajti njihov patron gospod Sergio Piemonti je na zaključnem večeru jadikoval, da je morda ta festival zadnji, ker da Dežela nima posluha zanj. Če »posluh« razumete pravilno, se pravi, da Dežela noče več dajati denarja za ta festival, potem ste pravilno razumeli. Še enkrat pravim, da osebno nimam ničesar proti folklori in folklornim skupinam, vprašanje pa je, kaj ta festival sploh pomeni za Gorico, ki bi si že zaradi svoje mednarodne sestave in geopolitične lege zaslužila gotovo dosti večje in predvsem bolj kakovostne kulturne prireditve kot pa folklorne festivale. Najbrž - pravzaprav gotovo - pa je lažje vabiti v Gorico kako plesno skupino z očetja Cook kot pa novogoriškega pisatelja ali pa slovenske kulturnike. Na folklornem festivalu ti namreč ni potrebno govoriti o manjšini, za katero nihče ne ve, da živi v Gorici, in ti svojega neznanja jezika in zgodovine sosedu ni treba javno pokazati. Prav zato je folklorni festival v Gorici samo in zares folklorni festival plesnih skupin in razkazovanje narodnih noš, kaj več pa ni nikdar bil in tudi ne bo. Njegovi stroški pa so vse prej kot majhni in je zato umestnost njegovega organiziranja več kot upravičena. (Foto Studio Reportage)

Jurij Paljk

Tabor VV 95

Kako sem preživela teden dni med Galci

Goriški volčiči in volkuljice so končali sezono z vsakoletnim taborom. Za teden dni so se spremenili v Galce in doživljali pravljicni svet Asterixa in Obelixa. Sredi gozda, zraven večjega naselja, ki so mu pravili Podkrajobonum (oz. Podkraj), je nastala prava galska vas - Galobonum. Tu so Galci že prvi dan svojega prihoda marljivo delali, saj so jim malo prej Rimljani opustošili vas. Postavili so razne zgradbe, med katerimi tudi jambor in oltar.

Vsak narod - v galski vasi so namreč prebivali trije narodi - si je kot simbol napravil ščit. Zvečer so starešine slovesno sprejele narode v Galobonum. Vsak narod je moral priskeči pri živalici zaščitnici, da bo močan kot merjasec in da bo branil svojo vas pred Rimljani. Nato je vsak posameznik prejel še medaljon in čepico, saj se Galec boji le tega, da bi mu nebo padlo na glavo.

Med tednom so se vrstile igre, lovi na zaklade, spoznavanje okolja in narave, športni dan, boji z Rimljani, ki so malim Galcem neprestano nagajali.

Galce je obiskal tudi g. Marjan

Markežič oz. Panoramix, modrec in duhovnik Galobonuma. Povedal jim je, da se ne smejo med sabo kregati in jeziti, ampak da morajo živeti v slogi in medsebojnem razumevanju. Nato smo se vsi zbrali okoli oltarja, kjer je g. Marjan daroval mašo.

Galci so se zanimali tudi za bližnje in daljne kraje, zato so se nekega dne odpeljali z avtobusom v Idrjo. Ogleдали so si rudnik živega srebra in muzej, popoldne pa so odšli še do Divjega jezera in Klavžev. V soboto sta se vrnila z lova Asterix in Obelix, ki so ju prebivalci Galobonuma sprejeli z velikim navdušenjem. Zvečer sta načelovala tabornemu ognju in sodila neposlušne Galce. Čeprav je galski zakonik krut, sta junaka prisodila le mile in zabavne kazni.

In že je bila tu nedelja, čas, da zapustimo galsko vas. Prišli so starši in skupaj smo se odpravili k maši v v vaško cerkev v Podkraj. Po maši je bil na sporedu še taborni ogenj, nato pa je zazvenela pesem slovesa in žal je bilo tabora konec.

Modra Puma

Števerjanski upravitelji po poletnem premoru

Srečanje na Pokrajini o problemu ceste Češenj in vina

Po krajšem poletnem oddihu je v petek, 25. avgusta, potekal na sedežu goriške pokrajinske uprave sestanek med podpredsednikom te javne ustanove Claudiom Calligarisom in delegacijo upraviteljev števerjanske občine, ki sta jo sestavljala župan Hadrijan Corsi in podžupan Dominik Humar. Na srečanju sta zastopnika Števerjana iznesla problem o cestnih povezavah, ki peljejo skozi Števerjan in so hudo ogrožene zaradi naravnih plazov in usadov. To zadeva občinsko cesto Češenj in vina, ki povezuje Bukovje s Krminom in pokrajinsko cesto iz Gorice proti Oslavju v Števerjan.

Župan Corsi je poudaril pomen ceste Češenj in vina, ki je pomembna turistična arterija za vse avstrijske in nemške obiskovalce te briške vasi. Cesta je stalno ogrožena, ker je izpostavljena plazom. Predstavnika Števerjana sta zato predlagala, da bi njeno upravo prevzela Pokrajina, ki je že v preteklih letih opravila vrsto del na cesti, ki nudi prelepe razglede na italijanski del goriških Brd, poleg tega pa je dokaj donosna vsem vinogradnikom, ki prekupčujejo z vinom. Za Števerjan je bistvene pomembnosti, ker sta vinogradništvo v prvi vrsti in sadjarstvo glavna vira dohodkov večine prebivalstva.

Po nekajletnem zaprtju pokrajinske ceste Gorica-Oslavje-Števerjan je prejšnja občinska uprava poskrbela za začasno ureditev prehoda z asfaltiranjem ceste preko bližnjega vinograda. Zob časa pa je poleg stare že načel tudi to pot, ki je še vedno v plazu. Zato bi bilo treba najti primerna finančna sredstva in dokončno popraviti staro pot. Ker so stroški znatni, je podpredsednik goriške Pokrajine skupaj z inženirjem Finocchiarom (odgovornim za javna dela) obljubil, da bo težavo posredoval tudi pri deželnih oblasteh. Inž. Finocchiaro bo v najkrajšem času opravil pregled terena in proučil zadevo, tako da se bo lahko kmalu poseglo.

Tabor NoRP - RP 95

Goriški novinci, roverji in popotnice navdušeni po Toskani in Umbriji

Letošnji potovalni tabor, ki je bil sicer krajši kot ponavadi, smo člani noviciata in klana preživeli v objemu toskanskih gozdov in gora.

Odpotovali smo 5. avgusta in se prvi dan povečini vozili, saj smo z vlakom dospeli najprej do Firence, nato pa z avtobusom do casentinske vasi Lonje, kjer smo tudi uradno otvorili tabor, tako da smo prebrali odlomek Lukovega evangelija o hudiču, ki je skušal Kristusa v puščavi. Ta odlomek nas je spremljal po celi poti; o njem smo veliko razmišljali in se pogovarjali. Obenem smo si nadel rdeče rute, simbol ljubezni, ki nas povezuje kot člane ene družine.

Naslednjega dne smo se po dvojicah odpravili do *Campagna dell'oca* in med potjo razglabljali in razpravljali o premagovanju samega sebe, ko se ponudi skušnjava, saj je življenje kristjana-skavta v današnjem svetu večkrat postavljeno pred preizkušnjo. Ko smo se vsi zopet srečali, se je vnel zanimiv pogovor, iz katerega je bilo razvidno, da je skavtizem velikokrat pripomogel k izbiri prave poti.

Nadaljevali smo predvideno pot in prišli do izvira reke Arno, od tam pa hodili čez goro Falco do kočje *La Burraia*, kamor smo dospeli mokri in utrujeni, saj nas je med potjo zajela nevihta. V kočji smo se srečali z domačimi izletniki in z njimi preživeli v prijetnem vzdušju večer in noč. V torek nas je pot vodila po gozdnih stezah do Erema pri Camaldoliju. Vreme nam tudi ta dan ni bilo naklonjeno, vendar smo vztrajno in veselo prehodili še zadnji del poti. Obiskali smo Erema in začutili duh samote, v katerem se

menihi prepuščajo molitvi, delu in kontemplaciji.

Zadnji dan smo posvetili refleksiji nad taborom; pokazala je, da je bil sicer kratek, vendar smo bili vsi nad njim navdušeni, saj je bilo veliko pogovorov (politika, magija in *new age*, skavtizem in vzgoja...), zabave in dobrega počutja, a ni primanjkovalo niti napore in utrujenosti. Tudi kot skupina smo se zelo lepo in dobro imeli, čeprav smo bili nekateri prvič na potovalnem taboru. Po tem razmišljanju smo se odpravili v Firence, kjer smo si v kratkem času ogledali mestne zanimivosti. Nato smo z vlakom nadaljevali pot do doma in med vožnjo še utrdili medsebojna poznavanja ter se skavtsko pozabavali s petjem in igrami. Ob prihodu na postajo v Videm pa smo se poslovili z lepimi spomini in z željo po skorajšnjem snidenju.

Iznajdljivi gams

Udeleženci tabora novinci, roverji in popotnice pred stolnicov Firench

Slovenski center za glasbeno vzgojo Emil Komel - Gorica

Vpisovanje v šolskem letu 1995/96

KLAVIR:	Helena Plesničar, Marija Šaver, Lojzka Peršič, Ingrid Silič, Lucija Lavrenčič, Velentina Pavio, Michela De Castro, Vlasta Vižintin
EKSPERIMENTALNI RAZRED KLAVIRJA:	Sijavuš Gadžijev, profesor na konservatoriju Čajkovski v Moskvi
GODALA:	Igor Kuret, Jurij Križnič, Vinko Popit, Aleksander Ipavec
PIHALA:	Fabio Devetak, Stojan Ristovski, Andreja Konjedic, Šilvan Kerševan, Vladimir Čadež
TROBILA:	Črtomir Nanut
SOLOPETJE:	Franka Žgavec
KITARA:	Marco Fantini, Maria Feinig
HARMONIKA:	Aleksander Ipavec
ORGLE:	Dimitrij Rejc
TOLKALA:	Tomislav Hmeljak
PREDŠOLSKI POUK:	Maria Feinig, Eleonora Ipavec
TEORIA IN SOLFEGGIO:	Daniela Bruscolo, Guido Michelon, Vladimir Čadež, Mitja Pernarčič, Lucija Lavrenčič
HARMONIJA:	Hilarij Lavrenčič
ZGODOVINA GLASBE:	Helena Plesničar, Luisa Antoni, Michela De Castro
KOMPOZICIJA:	Ivan Florjanc
ORKESTER:	Igor Kuret
ZBOR:	Eleonora Ipavec, Franka Žgavec, Hilarij Lavrenčič

88 89

Vpisovanje bo od 1. do 8. septembra na sedežu Centra, Drevored 20. septembra 85 (viale XX Settembre 85). Tajništvo deluje od 8.30 do 12.30 in od 15. do 19. ure vsak dan, razen soboto in nedeljo. Tel. št. 532163.

ZVEZA PRIMORSKIH GLASBENIH ŠOL

SLOVENSKI CENTER ZA GLASBENO VZGOJO EMIL KOMEL - GORICA

RAZPIS

DVOLETNA KLAVIRSKA ŠOLA ZA PEDAGOGE 1995/96 - 1996/97

Vodi

prof. Sijavuš GADŽIJEV

Sodelujeta:

- dr. Damijana BRATUŽ (psihologinja v glasbeni pedagogiki; glasba in družba)

- prof. Ivan FLORJANC (harmonija, kontrapunkt, analiza glasbenih oblik)

Informacije:

SLOVENSKI CENTER ZA GLASBENO VZGOJO EMIL KOMEL

Drevored 20. septembra (viale XX Settembre) 85

34170 GORICA

Tel. in fax 0481/532163

Kraška ohcet privabila ogromno obiskovalcev

Letošnja 17. izvedba Kraške ohceti je doživela izjemen uspeh. V nedeljo, 27. avgusta, ko sta si novoporočenca **Nevenka Marušič** in **Peter Kuk** izrekla v repentabrski cerkvi večno zvestobo, je bilo po nekaterih ocenah samo narodnih noš okoli 400, torej več kot kdajkoli prej na Kraški ohceti. Ostalih gostov je bilo tudi ogromno. Ulice in klanci v Repnu so od srede, 23. avgusta, do nedelje 27. oživel, živžav pa je trajal do poznih nočnih ur. Razna društva in skupine so za pet prazničnih dni upravljali številne osmice in kioske, od četrta dalje pa je bil na repenskem trgu vsak večer ples z ansambli Kraški kvintet, Zvezde, Adria kvintet in Krt. Bogat je bi tudi sam kulturni spored Kraške ohceti. Prvi, otvoritveni večer v Kraški hiši oz. Kraškem muzeju je vsem obiskovalcem ponudil odprtje razstave domačih obrtnikov, recital igralcev Slovenskega stalnega

Nedeljski poročni sprevod (Foto Križmančič)

gledališča Maje Blagovič in Vladimirja Jurca ter z nastop ženske pevске skupine Stu ledi in priznanih zamejskih harmonikašev. Tudi ostali večeri so bili prav tako živahni. V četrtek sta se odvijali v Repnu fantovska, na Colu pa dekliška, kjer sta se novoporočenca Nevenka in Peter poslovila od

samskega stanu, poleg tega pa je skupina domačink prikazala stare ženske ročne spretnosti. V petek so fantje zapeli nevesti podoknico (ženin je moral kljub nasprotovanju bodoče tašče skočiti skozi okno v nevestino sobo), v soboto pa so pripeljali s Cola v Kraško hišo v Repen tradicionalno balo.

Svoj vrhunec je Kraška ohcet doživela seveda v nedeljo, ko je zjutraj v repentabrski cerkvi domači župnik g. Tone Bedenčič poročil Nevenko in Petra. Sledil je sprevod do restavracije Furlan, kjer je bil za goste za malico na voljo »žvacet«. Novoporočenca in svatje so nato krenili v Kraško hišo, kjer je stekel tradicionalni obred izročitve neveste stari materi in staremu očetu. Po slavnostnem poročnem kosilu je obilen dež nekoliko skalil nedeljsko popoldne, prenehal pa je proti večeru, ko se je glavni trg v Repnu znova napolnil z narodnimi nošami in drugimi obiskovalci, ki so plesali pozno v noč.

Po napornih pripravah in še bolj napornem prazničnem tednu so se organizatorji (zasluga za uspeh gre zlasti zadrugi Naš Kras in Kulturnemu društvu Kraški dom) in domačini oddahnili. Vsekakor naj gre le-tem veliko priznanje za pripravo ter za vnemo in požrtvovalnost pri organiziranju 17. Kraške ohceti, ki je bila res nekaj izrednega.

(iž)

Lep verski in kulturni praznik na Repentabru

Tudi letos so na Veliki šmaren na Repentabru lepo počastili praznik Device Marije in župnijskega zavetnika sv. Roka. 15. avgusta je bila zjutraj slovesna sv. maša, popoldne pa je, kot običajno, bila sv. maša na prostem. Daroval jo je škofov vikar za tržaške svovenske vernike msgr. Franc Vončina. Tej so sledile pete litanije v cerkvi. Velikašmarenski praznik so popestrili pritrkovalci. Verske slovesnosti so bile tudi naslednji dan, 16. avgusta, ko je župnijska skupnost praznovala god svojega zavetnika sv. Roka.

V soboto, 12. avgusta, pa je na Repentabor privabila veliko ljudi predstavitel v italijanskem jeziku napisane knjižice Repentabor, ki sta jo napisala Ariella Tasso Jasbitz in Paolo G. Parovel, izdala pa založba Mladika. Knjižica je v bistvu vodnik, namenjen italijanskemu bralcu, da se lahko na bolj izčrpen način seznanj z zgodovino tega kraja in se s tem otrese kalupov krajevnega italijanskega nacionalističnega zgodovinopisja. Knjigo sta predstavila avtor Paolo G. Parovel in Marij Maver. Poleg tega je stekel kulturni večer z nastopom MePZ Repentabor, recitacijami Vinka Beličiča in Veronike Bizjak ter s kitaristom Danilom Pahorjem. Ob tej priložnosti pa so tudi odprli skromno, a lepo razstavo slikarskih in rezbarskih del ter vezenin umetnikov Mirka Guština, Mirka Bizjaka, Pavleta Ferluge in Veronike Bizjak. Domačini so ob župnišču tudi pripravili kiosk, kjer so številnim udeležencem nudili domačo pijačo in hrano, še zalsti priljubljene kuhane štruklje.

V treh naših župnijah so praznovali sv. Jerneja

V Mačkoljah so prvič imeli procesijo (Foto Magajna)

V treh župnijah na Tržaškem - Barkovljah, Mačkoljah in na Opčinah - so prejšnji teden praznovali god zavetnika sv. Jerneja apostola. Še zlasti v Mačkoljah in na Opčinah so imeli poleg slovesnih verskih obredov tudi bogate kulturne točke: v Mačkoljah je prvič v domači cerkvi z vrsto nabožnih pesmi nastopil zbor Primorsko, na Opčinah pa so na praznični večer imeli orgelski koncert, ki so ga oblikovali udeleženci orgelskega seminarja, ki je skupaj s pevskim seminarjem Zveze cerkvenih pevskih zborov potekal v Dobrni in ki ga je vodil prof. Hubert Bergant. Kar štirje udeleženci tega seminarja so Openci, in sicer Vinko Škerlavaj, David Lenisa, Ivan Milič in Martin Vremec. V Mačkoljah je bila v nedeljo tudi procesija po vaških ulicah s kipom zavetnika sv. Jerneja in ob udeležbi godbe na pihala.

Naš praznik SSK v Borštu

Na Hribenci v Zabrežcu pri Borštu je dolinska sekcija Slovenske skupnosti od 18. do 21. avgusta kot običajno priredila Naš praznik. Obsegal je bogat kulturni in razvedrilni spored ter politični govor pokrajinskega tajnika SSK Petra Močnika, ki je spregovoril o nedavnih uspehih stranke (npr. razsodba ustavnega sodišča), o občinskih volitvah v Dolini (pri tem je pohvalil dejavnost in uspeh krajevnih sekcij) in se kritično dotaknil zadržanja nekaterih slovenskih levičarskih predstavnikov v zamejstvu. (Foto Kroma)

Livij Valenčič - jubilent

Mladostni izraz in telesna gibčnost prav gotovo ne izdajata njegovih 6 križev. Livij Valenčič se je namreč rodil 14. avgusta 1935 v Trstu. Zlasti odkar je šel v pokoj, dela s polnim zaletom v okviru naših organizacij.

Livij Valenčič je sicer dosegel diplomu knjigovodje na slovenski Trgovski akademiji, toda njegovo udejstvovanje je bilo vseskozi pretežno umetniške narave: najprej kot igralec pri Radijskem odru, nato pa kot dolgoletni napovedovalec pri slovenski tržaški radijski postaji. Kot radijski uslužbenec se je ukvarjal tudi s sindikalnimi vprašanji in postal pomemben predstavnik sindikata CISL. Svoje izkušnje je dal na razpolago slovenskim športnim organizacijam in društvom. Zadnja leta je med drugimi tudi predsednik zadruge Slovenski dom, ki je lastnica prostorov številnih slovenskih organizacij v ul. Donizetti.

K okroglemu življenjskemu jubileju mu iskreno čestitamo.

(mab)

Džungla v Čezsoči

Tabor volčičev in vereric iz Trsta

»Živali, reka, gozd in rožice./ pogled okrog, vse naše je./ v džungli vsaka želja izpolni se...« Tako se je pričela naša himna tabora najmlajše veje (od 7. do 11. leta) skavtov iz Trsta, volčičev in vereric. S pomočjo srečne roke pri izbiri ambientacije tabora, in sicer džungle, je 58 volčevov ter 13 voditeljev preživelo od 3. do 13. avgusta res nepozabne dneve v naravi med živalmi, reko Sočo, gozdovi v Čezsoči pri Bovcu, rožicami... Narava in vse, kar nas je obdajalo, je bilo »naše«; s spoštovanjem do nje in nas samih so se nam vse (za skavtski tabor primerne) želje izpolnile.

Delovanje veje volčičev in vereric že itak sloni na doživljanju Kiplingove *Knjige o džungli* v obliki igre, tako da nam je bilo letos lažje pri izvajanju začrtanega programa. Tako kot so volkovi z akelo na čelu ter ostali prijatelji džungle Baghera, Rakša, Baloo, Chil, kača Kaa... sprejeli človeškega mladiča, ki so ga imenovali Mowgli-žaba, mu pomagali, ga izučili v vseh spretnostih, zvijačah, pesmih, igrah, tako smo tudi mi, starejši skavti in skavtinje - voditelji, imeli nalogo naučiti male neizkušene skavte določenih spretnosti, ki jim bodo služile tudi in predvsem v vsakdanjem življenju. Sprejemanje koristnih naukov in praktičnih veščin je potekalo med dnevom spoznavanja okolja in rdečega cvetja-ognja, v dnevu ročnih spretnosti, v športnih preizkušnjah, z dnevom, posvečenim izražanju in spoznavanju zgodbe o džungli, izletih.

Zaključna prireditev (ni bilo običajnega zaključnega tabornega ognja, temveč postavitev zgodbe o Mowgliju) na dan odhoda, ki se je ujemal z dnevom obiskov, je bila odraz opravljenega dela, tako da imam končni topli aplavz lepega številu staršev in sorodnikov kot zahvalo, pohvalo, izraz zaupanja in soli-

darnosti do našega truda. »Nasvidenje čez leto dni«: prepričanje, da se bomo ponovno vrnili pod šotore, v hlad visokega zimzelena, ob žuborenju hladne, čiste vode, v »šolo za življenje«, v kateri smo obenem vsi, bodisi starejši kot mlajši, učitelji in učenci. Vsakdo namreč lahko bližnjega kaj zanimivega nauči, v zameno pa se tudi sam pri tem dopolnjuje. Lepa hvala vsem, ki so na katerikoli način pomagali, da je džungla zaživela in uspela. Bodite pripravljene! - Akela (načelnik tabora - Športni kormoran)

Gorazd Bajc

6. september 1930

Dan zvestobe slovenskemu narodu

To je dan žalosti, ko se spominjamo fašističnega umora štirih slovenskih fantov nabazoviški gmajni.

Tega zločinskega dogodka ne smemo pozabiti. Bazoviška župnija se vsako leto slovesno spominja in spodbuja k zvestobi svojemu narodu. Darujemo za žrtve Kritusovo žrtev na križu - sv. mašo - in po maši sledi primeren govor.

Pri maši bo letos pel cerkveni pevski zbor iz Devina. Izvedel bo mašo tolminskega glasbenika Vinka Fillija na besedilo Janeza Pucerja. Slavnostni govornik bo prof. Adrijan Pahor.

Slovesnost bo v sredo, 6. septembra, ob 20. uri.

Lepo vabljeni!

Marijan Živic, župnik

S seminarja ZCPZ na Dobrni

V soboto, 19. avgusta, so se vrtili domov udeleženci pevskega in orgelskega seminarja, ki ga je Zveza cerkvenih pevskih zborov letos priredila v zdravilišču Dobrna. Udeležencev je bilo letos več kot sto, lepo je bilo tudi število...

Skupinski posnetek udeležencev seminarja

G. Koncilja je znal mojstrsko uvajati po labirintu naše duhovnosti. Vse tri dni je želel, da se sv. maša daruje slovesno. Tako smo za uvod, očenaš, obhajilo in konec članice pripravile primerno misel. Svoj doprinos je dala ga. Dalka s svojim lepim sopranom. Gospodu Kunčiču hvala za organizacijo duhovnih vaj, gospodu Koncilji za redno prizadevnost v vzgoji k molitvi, gospodični Dori Kosovel pa za skrbno nadzorstvo cele družbe. Vsem udeleženkam obilo spodbude za naprej!

Dnevi zbranosti v Domu blagov

Letošnjih duhovnih vaj od 16. do 18. avgusta se je udeležilo skupno 41 žena in deklet. V značilnem taizejskem duhu mladih jih je vodil g. Rudi Koncilja. V presledkih razmišljanja in meditacije se je živahno prepletalo petje slave Očetu in vesele aleluje. Z beleženjem minusov in plusov je bilo treba analizirati, kolikaj je individualna moč volje in obvladovanja samega sebe.

G. Koncilja je znal mojstrsko uvajati po labirintu naše duhovnosti. Vse tri dni je želel, da se sv. maša daruje slovesno. Tako smo za uvod, očenaš, obhajilo in konec članice pripravile primerno misel. Svoj doprinos je dala ga. Dalka s svojim lepim sopranom.

Gospodu Kunčiču hvala za organizacijo duhovnih vaj, gospodu Koncilji za redno prizadevnost v vzgoji k molitvi, gospodični Dori Kosovel pa za skrbno nadzorstvo cele družbe. Vsem udeleženkam obilo spodbude za naprej!

SLOVENSKA SKUPNOST

prireja 9. in 10. septembra 1995 na igrišču ŠD Sokol v Nabežini

NAŠ PRAZNIK

V SOBOTO, 9. SEPTEMBRA:

ob 17. uri odprtje kioskov; ob 18. uri nastop godbe na pihala iz Nabežine; ob 19. uri odprtje razstave ob 20-letnici deželne organiziranosti SSK; od 20. ure dalje ples ob zvokih ansambla Kraški kvintet.

V NEDELJO, 10. SEPTEMBRA:

ob 11. uri srečanje delegacij SSK in Narodnega sveta koroških Slovencev; ob 16. uri odprtje kioskov; ob 17.30 nastop folkorne skupine iz Režije; ob 19. uri govori voditeljev SSK in NSKS; od 20. ure dalje ples ob zvokih ansambla Status symbol. Pristrčno vabljeni!

47. MARIJANSKI SHOD NA OPČINAH

Nedelja, 10. septembra 1995, ob 15.30

Procesijo in sveto mašo bo vodil g. Bojan Ravbar, župnik v Piranu

Sodelujejo skavti in skavtinje, pevci in narodne noše.

XXX. ŠTUDIJSKI DNEVI DRAGA 95

Park Finžgarjevega doma na Opčinah, Narodna 89

PETEK, 1. SEPTEMBRA, OB 17. URI:

prof. Brane Senegačnik: Postmoderna med smislom in nesmisлом

SOBOTA, 2. SEPTEMBRA, OB 16. URI:

dr. Danilo Slivnik: Slovenija po petletni demokraciji

NEDELJA, 3. SEPTEMBRA,

ob 10. uri:

dr. Jože Marketz: Sožitje med etnijami na verskem področju;

ob 16. uri:

dr. Hubert Požarnik: Kako je z duhovno ekologijo?

Sv. maša v nedeljo ob 9. uri - mašuje dr. Maksimiljan Jezernik, rektor Slovenika v Rimu.

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage mame in none

ALOJZIJE ROŽIČ VD. PAVLETIČ

se iskreno zahvaljujemo gospodu župniku Viljemu Žerjalu, pevskega zboru in vsem, ki so na katerikoli način pačastili njen spomin in z nami sočustvovali. Posebna zahvala dr. Marjanu Cijan u za zgledno oskrbo in pomoč.

Svojci

Rupa, 31. septembra 1995

Mostar: most solidanosti

Pred nekaj dnevi se je v času pohodov izgnancev iz Krajine oglasila tudi mostarska Karitas in obžalovala, da vsi redno pozabljajo na izgnance prejšnjih mesecev, ki jih je v Mostarju še posebno dosti. Prosila je predvsem najnujnejše stvari, t.j. moko za kruh, olje in sladkor.

Goriška škofijska Karitas je takoj aktivno posegla in že v ponedeljek poslala tir; na njem so prenesli 150 stotov moke, 3000 litrov olja, 10 stotov sladkorja, plenice in otroške čevlje, zdravila, distilator za vodo za otroško bolnišnico v vzhodnem Mostarju. Vse to je stalo približno 18 milijonov lir brez stroškov za prevoz.

Ekspediciji so se pridružili pordenonska Karitas, župnijska skupina misijonske animacije Insieme per la pace iz Borgomera (NO) in ga. Anna Illy, žena tržaškega župana, ki je priskrbela distilator.

Zahvaljujemo se številnim osebam in župnijam, ki še vedno podpirajo škofijsko Karitas. Sporočamo, da že pripravljamo naslednjo pošiljko potrebščin, ki bi prinesla kaj več upanja tudi v Bihać.

oporečnik Agostino Manzato

Umrla Vida Orel

V domu za ostarele, kjer je preživela zadnjih šest let, je 7. avgusta v Trstu tiho odšla Vida Orel vd. Visintin.

Rodila se je 12. januarja 1902 v Biljah.

Njena življenjska pot je bila podobna tolikim »navadnim« potem, zato pa so jo odlikovali dobro srce, narodna zaveza in krščansko upanje. Že zgodaj je osirotela, bila v begunstvu med prvo svetovno vojno, iskala kruh v Trstu. Med drugo svetovno vojno je marsikaj tvegala za slovensko stvar, ne glede na barvo posameznika, ki je iskal skrivališče ali pomoči. Tako je tudi vsak dan nosila v koronejske zapore hrano za časnikarja in obveščevalca Jožeta Golca, dokler ga nacisti niso sežgali v Rižarni.

Lep pogrebni obred je pri Sv. Ani vodil dr. Angel Kosmač.

Bazovica

Verniki naše župnije se spominjajo lepih večerov, ko je leta 1948 fatimska Marija romala od Repentabra do Doline po Bregu in po Krasu do Opčin. Koliko veselja nam je Marija podala v srca v tistih večerih. Farani so lepo sodelovali.

Vsako leto se 8. septembra - na praznik Marijinega rojstva - zberemo zvečer v cerkvi in po sv. maši romamo z Marijo po vasi. Upamo, da bomo tudi letos lepo počastili Marijo in jo prosili za dar ljubezni do Boga, Marije in bližnjega.

M.Ž.

V sredo popoldan je po daljši bolezni zaspala v Gospodu naša draga teta

Lojzka KLINEC

v 80. letu starosti.

Pogreb bo v soboto zjutraj v cerkvi sv. Ivana v Gorici. Družina Kristančič-Devetak

DAROVI

Rupa: družina Pavletič daruje v spomin na mamo Lojzko 200.000 lir v dobre namene, 100.000 za cerkev, 100.000 za MePZ Rupa-Peč in 200.000 za Bosno. Za cerkev: Olga Ožbot, namesto cvetja na grob Alojzije Pavletič 100.000; Marjeta Kosič v spomin na Alojzijo Pavletič 50.000 lir.

Za cerkev na Peči: Marija Čevdek 50.000; Carli Lucija v spomin na Viktorijo Gnezda ob 2. obl. 50.000 in za cvetje 5.000; Štefanija Cijan Kovic 100.000; N.N. 100.000 lir.

Za cerkev na Vrhu: N.N. 5.000; Berta Furlan Devetak za cvetje 10.000 lir.

Za cerkev v Gabrjah: Otilija Florenin Deggheghi 90.000 lir.

Za KG: Matija Hrvat in 20.000 lir.

Za potrebne v Bosni: N.N. iz Rupe 25.000; Dario Fantin z Vrha 50.000; Gabrje-Vrh 180.000; Rupa-Peč 379.000 lir.

Za sirote iz Sarajeva: ob 24. obletnici smrti dragega moža Josipa Bogatca daruje žena Ana Bogatec 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Marta Terčelj v spomin tete Ele Pavlice 50.000; ob 16. obletnici smrti tete s. Ahacije Kacin Marija, Janez in Metka 150.000 lir.

Za Sveto goro: Jelka in Božena Terčon v spomin na pok. Roza Stoper 50.000 lir.

Za slov. misijonarje: K.C. 50.000 lir.

Za slov. Karitas: K.C. 50.000; Marija 50.000; Drago Bajc v spomin na teto Emo 300.000 lir.

Za misijon p. Kosa: Ana Povodnik, ob smrti Alojzije Pavletič 50.000; N.N. iz Rupe 200.000; N.N. s Peči 100.000; Milka Černic 50.000; N.N. z Vrha 50.000 lir.

Za misijonarja Ivana Štanta: Marija Čevdek s Peči 50.000 lir.

Za obnovo Slomškove hiše: namesto cvetja na grob ge. Justine Vižintin iz Gorice Marta Terčelj 50.000 lir.

Za cerkev v Mavhinhah: ob obletnici smrti drage tete Ele Pavlice Marta Terčelj 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu: Zora Carini 20.000; gospa Mariuča 30.000; Olga Polese v poseben namen 50.000; L.Š. 50.000 lir.

Za Sklad Mitja Čuk: Drago Bajc v spomin na teto Emo 300.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: v spomin na Marijo Gulič por. Lovrenčić dr. Drago in hčerka Alenka Štoka 50.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Milena Franco namesto cvetja na grob prijateljice Ane Trobec 50.000 lir.

Za Slovensko Vincencijsko konferenco: Diomira Fabjan Bajc namesto cvetja na grob Andrejine Maver Perčič 50.000 lir.

Za slike slivenske cerkve: Zadružna kraška banka 4.000.000 lir.

Zahvala

Gojenke SCGV in njihovi starši se iskreno zahvaljujejo prof. Franki Žgavec, prof. Silvanu Kerševanu, g. Marini in profesorjem za nepozabni glasbeni teden v Žabnicah.

Čestitke

Benjaminu in Eriki ob rojstvu prvorojenke Micol Komjanc čestitajo Bogdan in Margaret Ciglič ter družina Komjanc.

OBVESTILA

ROMANJE NA BARBANO goriških in tržaških Slovencev bo v ponedeljek, 4. septembra. Slovesno sv. mašo bo ob somaševanju vodil ljubjanski pomožni škof, zlatomastnik msgr. Jožef Kvas. Pridite kot vedno v velikem številu, da barbanški Materi božji skupno priporočimo naše življenje.

ZSKP-GORICA. Seja širšega odbora Zveze slovenske katoliške prosvete bo v ponedeljek, 4. septembra 1995, ob 20.30 v prostorih Katoliškega doma v Gorici. Vabljeni.

PROSEK. 3. septembra bo na Proseku procesija s kipom fatimske Materice božje. Začetek ob 16. uri. Sodelovali bodo vaška godba na pihala, narodne noše in skavti; belo oblečena dekleta bodo nosila kip Materice božje. Vsi Marijini častilci v ljubno vabljeni.

SV. MAŠA Z URO MOLITVE za duhovne poklice in mladino bo v barkovljanski cerkvi v četrtek, 7. septembra, ob 18.30. K čim večji udeležbi toplo vabita vernike iz cele škofije Slovenska Vincencijeva konferenca in Klub prijateljstva.

ŠKEDENJ. Škedenjski etnografski muzej bo odprl novo razstavo v Etnografskem muzeju v Ljubljani v torek, 12. septembra, ob 18. uri. Razstava bo odprta do polovice oktobra.

ROMANJE župnij Doberdob, Jamlje in Slovencev iz dekanije Devin, Tržič, Ronke in Štandraž bo 6. septembra. Ob 18.10 rožni venec, ob 18.30 sv. maša.

V nedeljo, 10. septembra, bo v Zavodu sv. Družine DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE IN STAREJŠA DEKLETA

Začetek ob 9. uri, sklep z mašo ob 18. uri. Obnovo bo vodil misijonar z Grada.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik: Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva Riva Piazzutta 18 - Gorizia - P.I. 00480890318 Tiska: Tiskarna Budin Riva Piazzutta 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah: Italija 55.000 Slovenija 55.000 inozemstvo 80.000 zračna pošta 100.000

Oglesi in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član: ZDRUŽENJE ITALIJSKEGA PERIODIČNEGA TISKA ZVEZA ITALIJSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV